

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ Г.С. СКОВОРОДИ

Матеріали
VI міжнародної науково-практичної конференції
«Соціалізація особистості
у сучасних соціокультурних контекстах»

Затверджено
редакційно-видавничою радою
Харківського національного
педагогічного університету
імені Г.С.Сковороди
Протокол № 2 від 02.04.2015 р.

Харків 2015

Редакційна колегія:

Денисенко І.Д. – доктор філософських наук, професор

Куц Г.М. – доктор, політичних наук, професор

Півнева Л.М. – доктор політичних наук, професор

Радіонова І.О. – доктор філософських наук, професор

Роговський О.М. – доктор філософських наук, професор

Затверджено редакційно-видавничою радою

Харківського національного педагогічного

університету імені Г.С.Сковороди

Протокол № 2 від 02.04.2015 р.

Збірник складено за матеріалами VI міжнародної науково-практичної конференції: «Соціалізація особистості у сучасних соціокультурних контекстах», що проходила 15 травня 2015 року у Харківському національному педагогічному університеті імені Г.С.Сковороди.

Видано за рахунок укладачів

Матеріали VI міжнародної науково-практичної конференції «Соціалізація особистості у сучасних соціокультурних контекстах». Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди. – Харків: ХНПУ, 2015. – 136 с.

© Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С.Сковороди, 2015

Крюков А.И. Политическая социализация как фактор взаимодействия власти и личности	58
Куц Г.М. Сутність та основні характеристики політичного дискурсу	60
Малявин Е.В. Особенности трансформации и институционализации современных партий в Украине.....	63
Поліщук І.О. Політична культура епохи постмодерну	64
Прокопчук Ю.С. Ідеологічна соціалізація як стабілізуючий чинник суспільного розвитку	66
Ревенко Н.Г. Партийна та виборча системи в Україні: суспільні очікування та політичні реалії.....	69
Савельєва Т.П. Політична комунікація у мережевому суспільстві	72

РОЗДІЛ III. «ДЕСОЦІАЛІЗАЦІЯ ТА РЕСОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ У СУСПІЛЬСТВІ, ЩО ТРАНСФОРМУЄТЬСЯ»

Борисенко Н.О. Основні стратегії ресоціалізації неповнолітніх у вітчизняній психолого-педагогічній практиці	74
Карпєєва Л.Ф., Пелішенко І.І. Ювенальна злочинність: соціологічний вимір	77
Крутий О.М., Лопатченко І.М. Соціально-екологічна модель особистісної соціалізації дітей сиріт.....	80
Марченко И.И. Воздействие происходящих перемен на социализацию личности	82
Пелішенко В.О. Особистість злочинника: визначення, типи, умови формування	85
Стрельнікова О.О. Волонтерська діяльність у сучасному українському суспільстві.....	88
Турко І.І. Вплив зовнішніх чинників на підстави виникнення трудових правовідносин	90
Чернова Л.Є. Фактори адаптації першокурсників до навчання у ВНЗ за сучасних умов розвитку українського суспільства	92

РОЗДІЛ IV. «РЕЛІГІЯ І ДУХОВНА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ»

Гужва О.П. Буття та життєтворчість у соціокультурному контексті.....	96
Здоровенко В.В. Досвід розбудови соціального організму як мистецького твору	99
Кузнецов О.І. Духовний інтелект у вимірі духовного потенціалу особистості.....	102

ПАРТІЙНА ТА ВИБОРЧА СИСТЕМИ В УКРАЇНІ: СУСПІЛЬНІ ОЧІКУВАННЯ ТА ПОЛІТИЧНІ РЕАЛІЇ

Революція гідності змела з політичного простору центральні органи влади, які не відповідали сподіванням суспільства на демократичний вектор розвитку, руйнували Українську державу, сприяли реалізації антиукраїнських російських інтересів в Україні. Обрано нового Президента, новий Парламент, у якому проукраїнською демократичною більшістю сформовано новий коаліційний Уряд. На черзі вибори до органів місцевого самоврядування. Перед новою владою стоять завдання не тільки реформування усіх сфер суспільного життя, подолання корупції, але і збереження територіальної цілісності та, навіть, Української держави в умовах російської агресії. Проте більшість громадян (61,5%) не задоволена діяльністю Верховної Ради [1]. В суспільстві спостерігається занепокоєність тим, що проукраїнська демократична більшість може втратити свою єдність у Верховній Раді, що влада не впорається з тими викликами та ризиками, які постали перед українським суспільством. Що через помилки, відсутність професіоналізму, злодійкуватість, корумпованість окремих представників влада втратить підтримку громадян на користь проросійських антидемократичних сил, які готуються до реваншу.

Політичні партії, як відомо, є тим посередником між владою та суспільством, який служить для формування органів влади та місцевого самоврядування. Вирішення небачених досі доленосних завдань потребує якісно нової влади, формування якої має здійснюватися оновленими політичними партіями в новій виборчій системі. На жаль, ні Майдан, ні Революція гідності жодним чином не вплинули ні на партійну, ні на виборчу систему. Досі зберігаються закриті партійні списки кандидатів у парламентарі та органи місцевого самоврядування. Стара схема не виборцю, а партійному керівникові надає право впливати на формування депутатського корпусу. Як

виявляє практика, партійні керівники у доборі потенційних парламентарів не завжди керуються професійними та морально-етичними критеріями. Наразі більшість виборців (71%) не довіряють політичним партіям. Недовіра притаманна виборцям усіх політичних партій. Не довіряють партіям 84% виборців партії «Опозиційний блок», 80% – Комуністичної партії, 69% – партії «Народний фронт», 58% – партії «Батьківщина», 69% – партії «Самопоміч», 68% – Радикальної партії Олега Ляшка, 63% – партії «Блок Петра Порошенка». А найменше довіряють партіям ті, хто на виборах зіпсував бюлетень – 89% [2].

Такий високий рівень недовіри пояснюється тим, що після Майдану в діяльності політичних партій не відбулося жодних змін. Як і раніше, залишаються закритими для суспільства джерела фінансування політичних партій, за чим стоять приватні інтереси. Комерційні структури фінансують політичні партії з метою мати їх агентами впливу в усіх органах влади та місцевого самоврядування. Доки зберігається такий механізм фінансування політичних партій, не може бути мови про незалежність не тільки окремих народних обранців, але і політичних партій. Не може бути вирішеною проблема розмежування влади та бізнес-структур, яка є однією із найболючіших у сучасній Україні. Проте наразі питання про фінансування політичних партій навіть не обговорюється.

Згідно моніторингу Комітету виборців України, в Україні протягом 2014-2015 рр. було утворено 66 нових партій: 39 – у 2014 р., 27 – у 2015 р. Більшість новостворених партій не ведуть жодної інформаційної роботи на місцевому рівні, про них немає згадок в місцевих ЗМІ і вони досі не розпочали активну діяльність. Наразі в Україні діють 262 політичні партії, основна діяльність яких зосереджена навколо виборчого процесу [3].

Як повідомляє КВУ, у виборчих кампаніях партії відкривають громадські приймальні і організують масові заходи. Популярності набуває проведення партіями роз'яснювально-просвітницької роботи з виборцями. Окрім цього, більшість партій розміщує у місцевих ЗМІ матеріали із ознакою замовних [4].

Тобто, діяльність партій спрямована на те, щоб виборець ідентифікував будь-який позитив з конкретною політичною партією. Такі форми роботи політичних партій є замаскованим підкупом виборців, які отримують від партій безкоштовну послугу, матеріальну, або фінансову допомогу в обмін на підтримку на виборах. Така практика сформувалася вже давно, стала звичною і для партійних функціонерів, і для виборців. Втім, вона є надзвичайно шкідливою, бо створює не конкуренцією ідей, стратегій розвитку, а фінансових можливостей тих суб'єктів виборчого процесу, які ведуть боротьбу за владу задля реалізації власних інтересів. Форми діяльності сучасних партій виявляють їх залежність від бізнесових структур, слабкість, відсутність розуміння ролі та функцій політичних партій як в центрі, так і на регіональному рівні. Найбільше, на що спроможна переважна більшість партій – є усвідомлення очікувань виборців та формулювання передвиборчих обіцянок, які не будуть виконані. Суспільство, як правило, не отримує від політичних партій пропозицій щодо стратегічного курсу країни та тактики його реалізації.

Роль політичних партій у механізмах формування влади залежить не тільки від партійної, але і від виборчої системи, яка функціонує в країні. Після Революції гідності стара виборча система не зазнала ніяких змін. Пропозиції про відкриті списки, про відміну змішаної системи, про посилення ролі виборця, про запровадження європейського досвіду владою не почуті.

Таким чином, партійна та виборча системи України, які є найбільш впливовими чинниками трансформації української влади після Революції гідності не зазнали жодних змін, так очікуваних суспільством.

ЛІТЕРАТУРА

1. Громадська думка післявиборчого опитування [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.dif.org.ua/ua/polls/2015a/gromadska-dumka-pisljavivorchogo-opituvannja.htm>
2. Громадська думка післявиборчого опитування [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.dif.org.ua/ua/polls/2015a/gromadska-dumka-pisljavivorchogo-opituvannja.htm>
3. Основні висновки опитування регіональних експертів КВУ «Півроку до місцевих виборів: нові гравці та старі проблеми» [Електронний ресурс] —

Т.П. Савельєва

Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С. Сковороди

ПОЛІТИЧНА КОМУНІКАЦІЯ У МЕРЕЖЕВОМУ СУСПІЛЬСТВІ

У межах парадигми інформаційного суспільства концепт мережевого суспільства останнього часу все більше уживається у наукових колах для пояснення сучасних процесів та нових соціальних явищ. Це стосується і політичного процесу загалом та зокрема політичної комунікації, яка в широкому сенсі розуміє усі різновиди комунікацій між політичними акторами у процесі своєї діяльності.

Для окреслення основних рис, яких набула політична комунікація під впливом мережевого суспільства, необхідно виокремити сутнісні характеристики даного типу суспільства. Звертаючись до аналізу поняття «мережеве суспільство у різних авторів, можна стверджувати, що цей термін достатньо гнучкий (як основа даний концепт надає можливість вченим в межах різних галузей наук будувати нові теоретичні розробки) та багатогранний – він описує різноманітні явища, пов'язані із соціальними, політичними, економічними та культурними змінами, що зазнали впливу від розповсюдження мережевих, цифрових та інформаційних і комунікаційних технологій.

Тому вважаємо за доцільне звернутися до творця даної концепції М. Кастельса. Надаючи теоретичне обґрунтування даному поняттю, М. Кастельс звертає увагу на практичну тотожність понять мережеве та інформаційне суспільство. Рисами останнього є, по-перше специфічна форма соціальної організації, в якій генерування, обробка та передача інформації стали фундаментальними джерелами продуктивності та влади, а також мережева логіка його базової структури.